

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4
sídlem Ahepjukova 2789/4, Ostrava, Moravská Ostrava,
zastoupeného JUDr. Vladimírem Bartlem, CSc., advokátem
sídlem Sokolská třída 871/6
702 00 Ostrava

proti

žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
Pplk. Sochora 727/27
170 00 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. března 2015, čj. SPR-5638/09-78

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. března 2015, čj. SPR-5638/09-78 **se zrušuje** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** žalobci zaplatit na náhradě nákladů částku ve výši **9.800 Kč** ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. března 2015, čj. SPR-5638/09-78 (dále jen „*žalované rozhodnutí*“). Předseda žalovaného tímto rozhodnutím zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015, č. j. SPR-5638/09-70 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání správních deliktů **(I.)** podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů (dále též jen „*zákon o ochraně osobních údajů*“), **(II.)** podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a **(III.)** podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Za uvedená jednání žalovaný žalobci uložil pokutu ve výši 20.000 Kč a povinnost paušální náhrady řízení ve výši 1.000 Kč. Přesná specifikace správních deliktů je obsažena v obou rozhodnutích, které jsou účastníkům dostatečně známy.

2. Uvedených správních deliktů se žalobce dopustil jako správce osobních údajů v souvislosti s provozováním kamerového systému tvořeného 7 kamerami umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu v období od 16. 8. 2008 do 15. 6. 2009 tím, že **(I.)** bez souhlasu osob shromažďoval osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím kamer ve vnitřních prostorách bytového domu a všech dotčených osob prostřednictvím kamer na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do second handu a do prostor ordinace lékaře, **(II.)** že bez souhlasu těchto osob jejich osobní údaje uvedeným způsobem zpracovával, **(III.)**, že neposkytl dotčeným osobám pohybujícím se v prostoru monitorovaném kamerovým systémem informace o provozu tohoto systému, když pouze instaloval štítky „*objekt je sledován kamerovým systémem*“ u vchodu do bytového domu a „*objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků Abejrukova*“ na obvodových zdech domu.

II. Žaloba a vyjádření k ní

3. Žalobce v žalobě namítl zmatečnost žalovaného rozhodnutí. Žalobce tvrdí, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s rozkladem ze dne 12. února 2015 a v rozporu s ustanovením § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „*správní řád*“). Žalobce poukázal na to, že v rozkladu navrhoval buď zrušení předmětného rozhodnutí nebo jeho změnu - snížení výše pokuty. Navíc v rozhodnutí ze dne 12. února 2015 nebyla podle žalobce řádně vypořádána argumentace uplatněná žalobcem ve zmíněném rozkladu, jak vyplývá z porovnání obsahu předmětného rozkladu a argumentace obsažené v napadeném zamítavém rozhodnutí ze dne 30. března 2015, Čj. SPR-5638/09-78 předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů.

4. Žalobce poukázal na to, že rozsudkem městského soudu ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48 bylo v podstatě ve stejné věci (bylo i tehdy vytýkáno stejné porušení zákona o ochraně osobních údajů a žalobci - SVJ byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč) zrušeno rozhodnutí ze dne 28. 4. 2010, SPR-5638/09-49 předsedy žalovaného a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Žalobce uvedl, že žalovaný poté 29. ledna 2015, pod č. j. SPR-5638/09-70 vydal nové rozhodnutí v podstatě se stejným obsahem jako rozhodnutí zrušené rozsudkem městského soudu ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48,

a opětovně žalobci uložil pokutu ve výši 20.000,- Kč v rozporu s právními názory vyslovenými v citovaném rozsudku. Žalobce uvedl, že důvod pro zrušení tehdy žalovaného rozhodnutí o rozkladu byl mj. zmatečný postup žalovaného ohledně změny rozhodnutí prvního stupně v rozporu s § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu. Žalobce dále poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 11. 10. 2014, č. j. SPR-5638/09-64 zrušil předseda žalovaného rozhodnutí ze dne 1. 2. 2010, č. j. SPR 5638/09-34; přitom městský soud zrušil rozhodnutí ze dne 28. 4. 2010, SPR-5638/09-49 předsedy žalovaného, které měnilo rozhodnutí předsedy žalovaného, ze dne 1. 2. 2010, č. j. SPR 5638/09-34. Podle žalobce zrušením daného rozhodnutí předsedy žalovaného shora citovaným rozsudkem městského soudu bylo rovněž zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2010, čj. SPR 5638/09-34.

5. Dalším žalobním bodem bylo, že žalobce v rámci rozkladu ze dne 12. 2. 2015 namítl podjatost členů rozkladové komise označených v seznamu členů jako „*externí pracovník*“. Žalobce poukázal na to, že zmínění „*externí pracovníci*“ jsou odměňováni a dochází tím k formě pracovněprávního vztahu. Žalobce trvá na tom, že rozkladová komise, resp. její složení poté není v souladu s ustanovením § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád v rozhodném znění. Nejsou totiž odlišitelní členové rozkladové komise - tzv. kmenoví zaměstnanci od „*externích pracovníků*“. Tato rozkladová komise neměla podle žalobce legitimaci k předložení návrhu na rozhodnutí předsedy žalovaného podle § 152 odst. 3 věty první správního řádu a není přitom rozhodné, že předseda žalovaného není zmíněným návrhem rozkladové komise vázán. Žalobce poukázal na to, že později obdržel rozhodnutí ze dne 22. 5. 2015, čj. SPR-5638/09-84, kterým byl zamítnut rozklad žalobce. Žalobce považuje i toto rozhodnutí za nesrozumitelné. Např. usnesení ze dne 20. 3. 2015, čj. SPR-563 8/09-77 předseda žalovaného mj. tvrdí, že „*ani jeden z členů rozkladové komise není v tomto řízení oprávněnou úřední osobou*“ naproti tomu v argumentaci v rozhodnutí SPR-5638/09-94 dovozuje opak.

6. Žalobce je dále toho názoru, že je sporné, zda žalovaný dosavadním postupem proti SVJ tj. opakovaným sankcionováním v podobě zmíněné pokuty 20.000 Kč a tedy potlačováním práva žalobce na zákonnou ochranu majetku (při respektování principu rovnosti) neporušuje ústavní pořádek České republiky. Poukázal na to, že žalobce předmětným kamerovým systémem nedělá nic jiného, než že v souladu s odpovědností správce předmětného bytového domu chrání soukromý majetek vlastníků - členů SVJ a předmětného bytového domu jako celku. Na druhé straně např. kasino musí být vybaveno zabezpečovací zařízeními atd. (viz zák. č. 202/1990 Sb. a prováděcí vyhl. č. 285/1998 Sb. v rozhodných zněních). Policie ČR nebo Městská policie může chránit (mj.) majetek (stejného zákonného obsahu a ochrany, jako majetek členů SVJ) kamerovými systémy bez omezení.

7. Pokud jde o meritum věci, žalobce odkázal na svou žalobu, která byla u městského soudu projednána pod sp. zn. 5 A 166/2010. Konkrétně poté žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 29. ledna 2015, čj. SPR-5638/09-70, když na str. 11/18 tvrdí, že kamery zabírají přístupové cesty jednotlivým bytům; kamery provozované žalobcem nikdy nezabíraly a nezabírají přístupové cesty k jednotlivým bytům.

8. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. I As 113/2012-133, z něhož vyplývá, že pokud je provozování předmětného kamerového systému nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce a jestliže žalobce provozuje kamerový systém v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů v rozhodném znění, pak žalobce nemůže být vůbec postižen za správní delikt podle § 44 odst. 2 písm. e) cit. zákona. Žalobce je přitom toho názoru, že i když zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, bylo to ovšem za splnění podmínek uvedených v § 5 odst. 2 písm. e) cit. zákona.

9. Pokud se jedná o vytýkané porušení informační povinnosti žalobcem, žalobce tvrdí, že informační povinnost neporušil. Žalobce odkázal na bod [113] shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. I As 113/2012-133, kde se dovozuje, že nelze žalobce za jeho opomenutí postihnout, a to se zřetelem na situaci naprosté právní nejistoty vytvořené nejasným právem Evropské unie a toto právo implementujícím obsahově nejasným českým zákonem, v kombinaci s celkově nekonzistentní správní praxí žalovaného; postih stěžovatele (zde žalobce-SVJ) byl podle žalobce byl v rozporu s čl. 7 odst. 1 Úmluvy. Řada výtek předsedy žalovaného byla podle názoru žalobce překonána rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. I As 113/2012 - 133.

10. Žalobce namítl, že pokud mu žalovaný vytýká porušení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, zákon nepředepisuje, v jaké formě tyto informace má SVJ poskytovat. Žalobce trval na tom, že postupoval v souladu s ustanovením § 11 odst. 3, písm. b) *in fine* zákona o ochraně osobních údajů s tím, že tato informace je trvale umístěna ve vývěsní skřínce. Žalobce tvrdí, že mu dříve bylo ze strany předsedy žalovaného vytýkáno, že tyto údaje mají být na „cedulce“ upozorňující na přítomnost kamer. Nic takového však zákon podle žalobce neukládá, na rozdíl od jiných případů, kdy „štítky“, jejich obsah atd. je přímo předepsán právním předpisem.

11. Žalobce dále považuje za zcela nepřiměřenou i výši pokuty. Ta v jiném případě byla Evropskému investičnímu holdingu a.s. (případ Hotel Savoy) uložena ve výši 80.000- Kč. Přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 15) uvádí, že mj. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží zejména k závažnosti a následkům protiprávního jednání a k okolnostem spáchání protiprávního jednání. Žalobce dodal, že případ Hotel Savoy v zásadě vyvolal celospolečenský skandál, když měl souvislost s tehdejší volbou prezidenta České republiky a je zcela nesrovnatelný s údajným protiprávním jednáním žalobce. Argument žalovaného, že účastník disponuje dostatečnými finančními prostředky, když byl schopný zakoupit kamerový systém v částce několikrát přesahující stanovenou pokutu, nelze podle žalobce vnímat jinak, než jako skrytý posměch. Je nesporné, že finanční situace žalobce je proměnlivá, a někdy nepředvídatelná { např. vyvstala potřeba v dohledné době vyměnit dveře od výtahu). Náklady na pořízení kamerového systému byly schváleny shromážděním žalobce a pořízení kamerového systému za cca 135.000 Kč bylo upřednostněno např. před výměnou podlahové krytiny ve společných prostorách.

12. Žalobce taktéž navrhl, aby městský soud, pokud nevyhoví žalobě v meritu věci, pokutu přiměřeným způsobem snížil.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce opakuje stejné argumenty, které uvedl v rozkladu a se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí již náležitě vypořádal.

14. K namítané zmatečnosti rozhodnutí o rozkladu žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 152 odst. 5 správního řádu lze v řízení o rozkladu rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas, nebo rozklad zamítnout. Vzhledem k tomu, že žalovaný rozklad účastníka řízení zamítl a v rozhodnutí o rozkladu se se všemi skutečnostmi namítanými žalobcem v rozkladu vypořádal, postupoval zcela v souladu se zákonem. Žalovaný se neztotožnil se žalobcem ani v námitce, kterou žalobce rozporuje vydání rozhodnutí ze dne 11. 12. 2014, č. j. SPR-5638/09-64, které považuje za nesrozumitelné z důvodu, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48 předchozí rozhodnutí prvního stupně i rozhodnutí o rozkladu zrušil. To podle žalovaného z výroku soudního rozsudku nevyplývá, soudem bylo zrušeno pouze rozhodnutí předsedy žalovaného č. j. SPR-5638/09-49, a proto bylo třeba znovu rozhodnout o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. SPR-5638/09-34, což bylo učiněno právě rozhodnutím č. j. SPR-5638/09-64 ze dne 11. 12. 2014 - rozhodnutí prvního stupně bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Proto v tomto postupu nelze shledat žádné procesní pochybení či jiný rozpor s příslušnými právními předpisy.

15. K výši pokuty žalovaný uvedl, že žalobce poukazuje na fakt, že je jeho finanční situace proměnlivá a nepředvídatelná – to jsou ovšem skutečnosti, ze kterých nemůže žalovaný jako správní orgán při udílení sankce vycházet, neboť nepředvídatelná finanční situace může nastat prakticky u každého účastníka správního řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí č. j. SPR-5638/09-70 ze dne 29. 1. 2015 výši udělené pokuty řádně zdůvodnil, když konstatoval, že se nejedná o pokutu, která by byla pro žalovaného likvidační. Ze zápisu shromáždění vlastníků jednotek žalobce ze dne 24. 11. 2009 vyplývá, že žalobce neuvažuje o zvyšování příspěvku do fondu oprav, jelikož ke dni 31. října 2009 je jeho aktuální stav 760.740 Kč a jelikož dne 5. října 2009 přišel do fondu oprav opět příspěvek z dotace „Panel“ na úroky ze Záruční a rozvojové banky ve výši 105 tisíc Kč. Ve vztahu ke zprávě o hospodaření k 31. říjnu 2009 žalobce uvedl, že výnosy k tomuto datu činily 8.065,65 Kč (tj. jedná se o výnosové úroky z běžného účtu společenství a výnosy z nájemného, které žalobci platí internetová společnost za používání společných částí domu). Dále uvedl, že do fondu oprav bylo vybráno celkem 1.251.675 Kč, z toho bylo vynaloženo na opravu a údržbu v průběhu roku 1.092.806,50 Kč (zůstatek fondu

oprav k 31. říjnu 2009 činí tedy 760.740 Kč). Přijaté zálohy na správu domu včetně vedení účetnictví, které byly vybírány od vlastníků ve výši 109 Kč na jednotku za měsíc, činí 109.435,40 Kč. Přijaté zálohy na služby spojené s bydlením činí 2.009.653 Kč. V návaznosti na výše uvedené žalobce uvedl, že stav běžného účtu k 31. říjnu 2009 je 1.086.216,14 Kč. Proto nelze dle názoru žalovaného uloženou sankci považovat za likvidační.

16. Žalovaný uvedl, že výše uložené pokuty byla v odvolacím řízení rovněž shledána jako přiměřená, a to vzhledem k tomu, že kamerovým systémem je zasahováno do soukromého života osob. Tento zásah je o to závažnější, že předmětné záznamové zařízení bylo instalováno, aniž by o tom osoby, které se ve sledovaných prostorách pohybují, byly náležitě informovány. Toto protiprávní jednání trvalo cca 10 měsíců, přičemž je nutné zdůraznit, že se žalobce dopustil více správních deliktů. Jak již uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí č. j. UOOU-01670/14-11 ze dne 29. ledna 2015, daný případ nebyl totožný s případem Hotelu Savoy, jelikož zde se nejednalo o bytový dům, v němž je monitorováním mnohem více zasahováno do soukromého života subjektů údajů. V případě bytového domu jsou totiž monitorovány prostory bezprostředně navazující na byty obyvatel domu, ve kterých se odvíjí jejich nejužší rodinný a soukromý život, a kdy lze z pořízených záznamů velice jednoduše vypožorovat, jaký je denní režim jednotlivých

osob, s kým se kdo stýká, atd. Výše uložené pokuty by pak měla splňovat jak preventivní, tak represivní funkci, proto nemůže být zcela zanedbatelná a ve zjevném nepoměru ke spáchanému správnímu deliktu, za nějž je udělena. Žalovaný zároveň poukazuje na skutečnost, že sankce byla žalovanému uložena při samé dolní hranici zákonné sazby, neboť za výše uvedené správní delikty spáchané žalobcem je možné udělit pokutu ve výši až pět milionů korun.

17. K námitce, že rozkladová komise, resp. její složení, není v souladu s ustanovením § 152 odst. 3 správního řádu, neboť nejsou odlišitelní členové, tzv. kmenoví zaměstnanci od externích

zaměstnanců, žalovaný uvedl, že s touto námitkou se již vypořádal v usnesení předsedy Úřadu čj. SPR- 5638/09-77 ze dne 20. 3. 2015, kdy uvedl, že člen rozkladové komise, byť je za práci odměňován, nesplňuje zákonnou definici zaměstnance, kterou má ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu na mysli. Přestože člen rozkladové komise vykonává práci podle smlouvy dle zákoníku práce a jménem zaměstnavatele, chybí v jeho činnosti znaky podřízenosti a jednání podle pokynů zaměstnavatele, jinak by jeho činnost člena rozkladové komise postrádala svůj smysl.

18. K námitce, zda žalovaný svým opakovaným sankcionováním v podobě pokuty uložené za správní delikt ve výši 20.000 Kč nepotlačuje právo žalobce na zákonnou ochranu jeho majetku a neporušuje tak ústavní pořádek České republiky, konkrétně ustanovení čl. 11 odst. 1 Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“), které chrání vlastnictví, žalovaný uvádí, že tato ústavní garance vlastnictví není neomezená. Při střetu ochrany vlastnického práva s ochranou jiné ústavně chráněné hodnoty, kterou je ochrana soukromí jednotlivce, poměřovat přiměřenost a odůvodněnost vzájemného zásahu do těchto dvou ústavněprávních hodnot. Při kolizi dvou zájmů je nutné zvážit, který zájem má z hlediska práva i společnosti vyšší hodnotu.

19. Prostředky a způsob zpracování určené správcem osobních údajů, tedy žalobcem, nelze považovat za přiměřené vzhledem k rozsahu a způsobu ohrožení jeho práv. Ochrana majetku nemůže podle žalovaného odůvodnit natolik razantní omezení práva na soukromí, kdy jsou nepřetržitě monitorovány kamerovým systémem společné prostory v domě bez souhlasu všech obyvatel bytů a veřejné prostranství v okolí domu, které je používáno i jako přístup k nebytovým prostorům, které jsou součástí bytového domu, záznamy z takového monitorování jsou ukládány a osoby na těchto záznamech jsou identifikovatelné. Žalovaný je toho názoru, že současně provozováním kamerového systému došlo též v případě zpracování osobních údajů obyvatel domu k porušení čl. 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, která je dle čl. 10 Ústavy České republiky součástí právního řádu a má přednost před zákony. Podle čl. 8 odst. 1 výše zmíněné úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí Niemitz vs. Německo uvedl, že soukromím člověka je třeba rozumět právo každého člověka na vytváření a rozvíjení vztahu s dalšími lidskými bytostmi, a to i na pracovišti. Z toho lze dovodit, že je-li prostorem, kde osoba požívá soukromí, i její pracoviště, pak toto platí tím spíše o bezprostředním prostoru jejího obydlí.

20. V bezprostřední blízkosti prostor, jako je bytový dům, ve kterém osoba bydlí a zdržuje se v něm větší část svého života, se míra soukromí nepochybně zvyšuje. V rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 2004/2005-49 ze dne 28. února 2007 je mimo

jiné uvedeno, že „i prostory mimo obydlí se považují za soukromé prostory, přičemž daný závěr potvrdil Městský soud v Praze i v rozsudku týkajícím se předmětné věci (č. j. 5 A 166/2010-48) s tím, že i prostory mimo obydlí, jako jsou prostory uvnitř domu, se též považují za prostory, v nichž je důvodné očekávat a vyžadovat určitou míru soukromí. K tomu dodal, že byt jsou společné části domu veřejně přístupné, neznámá to, že monitorování osob pohybujících se v těchto prostorách není způsobilé zasáhnout do soukromé sféry těchto osob.

21. Žalovaný poukázal na to, že ze záběrů lze zjistit komplexní informace o pohybu a činnosti osob, které do domu přicházejí či z domu odcházejí. K námitce žalobce, že jeho kamerový systém nezabírá přístupové cesty k jednotlivým bytům, žalovaný uvádí, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť kamerami jsou monitorovány prostory bezprostředně navazující na byty obyvatel domu, což je ze záběrů uložených na CD nosiči v rámci spisu patrné. Obyvatelé bytů musí vždy projít prostorem, který žalobce svými kamerami sleduje, tedy cestou do svého vlastního bytu nemají možnost se tomuto sledování vyhnout. V důsledku je tak žalobcem sledován jejich denní režim, kdy a jak často chodí do a z bytu, jaké návštěvy za nimi chodí, jaké věci si do bytu přináší a řada dalších informací, které v komplexu představují významný zásah do jejich práva na soukromí.

22. Pokud žalobce namítl, že Policie České republiky a obecní policie mohou chránit majetek stejného zákonného obsahu a ochrany na rozdíl od něj bez omezení, žalovaný uvedl, že používání kamerových systémů Policií České republiky je upraveno příslušnými zákony a v žádném případě se nejedná o svévolnou instalaci těchto systémů bez náležitého právního titulu. Nadto je zcela logické, že jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor státu zřízený zákonem, sloužící veřejnému zájmu, nelze poměřovat se soukromoprávním subjektem a jeho oprávněními.

23. Pokud žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133, žalovaný uvádí, že v posuzovaném případě se skutkově jedná o značně odlišnou situaci od situace řešené v daném rozsudku; uvedený rozsudek tedy na projednávanou věc dle žalovaného nedopadá.

24. K námitce, v níž žalobce poukazuje, že zákon neupravuje formu zveřejnění informace o přítomnosti kamer a žalovaný tak nepostupoval v souladu s ustanovením § 11 zákona o ochraně osobních údajů, když žalobci doporučil, aby informační povinnost byla splněna prostřednictvím cedula, žalovaný poukázal na to, že městský soud ve svém rozhodnutí č. j. 5 A 166/2010-48 konstatoval, že žalovaný uvedl jeden z možných způsobů splnění informační povinnosti. Na žalobce se dále nemůže vztahovat výjimka dle § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, neboť osobní údaje získává přímo od subjektů údajů, což aplikaci daného ustanovení vylučuje.

25. K vyjádření žalovaného podal žalobce svoji repliku. V ní znovu poukázal na to, že není pravdivé tvrzení žalovaného, že kamery zabírají přístupové cesty k jednotlivým bytům. Žalobce namítl, že kamery jsou umístěny v přízemí, zatímco první byty se nacházejí až v 1. poschodí; je tedy technicky vyloučeno, aby kterákoliv kamera zabírala přístupovou cestu ke kterémukoli bytu; totéž platí o kamerách ve výtazích - osoba vystoupí, dveře od výtahu se zavřou.

26. Žalobce poukázal na to, že z dokladů žalovaného vyplývá, že žalobce řádně zaregistroval a oznámil svůj úmysl kamerovým systémem chránit majetek všech členů SVJ, včetně účelu, kterým byla ochrana majetku, nikoli sledování osob. Žalobce namítl, že žalovaný žalobce v souvislosti se zmíněnou registrací předem nepoučil o podrobnostech, které bude v souvislosti s provozováním kamerového systému vyžadovat v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobce rovněž setrval na své námitce proti odměňovaným členům („externím pracovníkům“) rozkladové komise ustavené a činné v rozporu se zákonem. Pokyn žalovaného je podle žalobce splněn již instrukcí členu rozkladové komise, kdy, kde a k čemu má zasedat. Z toho vyplývá rovněž jistá podřízenost člena rozkladové komise žalovaného. Odměna sama o sobě nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce. V dalším žalobce obecně odkázal na rozhodnutí ze dne 13. 2. 2014, sp. zn. 6 Ads 46/2013 a na svůj rozklad ze dne 12. 2. 2015.

27. Dále žalobce poukázal na to, že mj. dopisem ze dne 26. 3. 2009 a rovněž dopisem ze dne 8. 4. 2009 (na výzvu žalovaného) sdělil žalovanému mj., že podrobná informace o kamerovém systému byla podána na shromáždění vlastníků konaném dne 2. 10. 2008 a zápis ze shromáždění byl vyvěšen na informační nástěnce po dobu 2 týdnů. Při samotném uvedení kamer do provozu byly a jsou dotčené vstupní prostory domu viditelně označeny tabulkami „*Prostor je sledován kamerovým systémem se záznamem*“. V zákoně v § 11 ani v jiných ustanoveních není mj. určeno, že předmětné informace mají být poskytovány trvale.

28. Celkově žalobce namítl, že je otázkou, zda vůbec žalovaný postupuje správně v souladu s posláním, ke kterému byl zřízen; drtivá většina individuálních přestupků, příp. správních deliktů týkajících se ochrany osobnosti je „kryta“ příslušnými ustanoveními občanského zákoníku - dříve pod č. 40/1694 Sb. v rozhodném znění, nyní ustanoveními NOZ pod č. 89/2012 Sb. Pokud se nějaký občan cítí poškozován kamerovým systémem, resp. jakoukoli kamerou, která jej zachycuje, může podat žalobu příslušnému soudu na ochranu své osobnosti. Žalovaný se naproti tomu (podle názoru žalobce) nevěnuje „masovým“ otázkám ochrany osobnosti (např. zpracováním zdravotnické dokumentace).

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nesdělili, že na projednání věci na ústním jednání trvají. Jejich souhlas s rozhodnutím věci bez jednání je tak presumován podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. věty druhé. Městský soud přitom neshledal důvod k nařízení jednání ani za účelem provádění důkazů. Městský soud vycházel při projednání věci toliko ze správního spisu, jehož součástí jsou všechny rozhodné skutečnosti a podklady. Z tohoto důvodu městský soud neprovedl důkazy výsledky předsedy žalovaného a ředitelky odboru správních činností V. F., neboť na rozhodných skutečnostech vyplývajících ze správního spisu by to nic nemohlo změnit. Městský soud nevyslechl ani „*externí pracovníky*“ – členy rozkladové komise žalovaného, neboť shledal, že posouzení

povahy výkonu jejich činnosti je záležitostí toliko právní, nikoliv skutkovou. Výslech těchto pracovníků tedy na závěrech městského soudu nemohl nic změnit.

30. Městský soud v projednávané věci taktéž nevyrozuměl L. K. a M. V. o možnosti účasti na řízení jako osoby zúčastněné na řízení. Tyto fyzické osoby totiž nebyly účastnice správního řízení před žalovaným – podaly sice u žalovaného podnět k výkonu dozoru, avšak řízení o správních deliktech bylo zahájeno *ex officio* a žalovaný v něm nijak nerozhodoval o jejich právech a povinnostech. Obyvatelky předmětného domu, na základě jejichž stížnosti byla v domě provedena kontrola kamerového systému, tak nelze považovat za osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., neboť uložení předmětné pokuty se dotýká výlučně práv a povinností samotného žalobce.

31. Městský soud v logice uplatněných žalobních bodů nejprve posoudil ty námitky, jimiž žalobce napadá vady správního řízení popř. vady žalovaného rozhodnutí. Žalobce takto nejprve namítá zmatečnost rozhodnutí žalovaného. Městský soud shledal, že žalovaný v prvním stupni nejprve shledal žalobce vinným za správní delikty související s provozováním kamerového systému rozhodnutím ze dne 1. 2. 2010, zn.: SPR 5638/09-34 a uložil žalobci pokutu ve výši 20.000,- Kč. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 28. 4. 2010, zn. SPR-5638/09-49 k rozkladu žalobce změnil toto rozhodnutí v tom, že ve výrokové části byla za slova „§ 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.“ vložena slova „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“.

32. Městský soud rozsudkem ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5A 166/2010 – 48 rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil - městský soud zdůrazňuje, že výrokem I. rozsudku zrušil toliko žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného. V odůvodnění poukázal na to, že „žalobce v podaném rozkladu navrhl, aby předseda Úřadu rozhodnutí prvního stupně zrušil a řízení zastavil, případně zrušil a věc vrátil k novému projednání, či aby rozhodnutí bylo změněno ve výši uložené pokuty. Žalobou napadeným rozhodnutím, jímž bylo rozhodnutí prvního stupně změněno tak, že do jeho výroku byla vložena slova „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“, tedy nebylo podanému rozkladu plně vyhověno, přičemž lze zároveň i shledat újmu z důvodu ztráty možnosti odvolat se proti doplnění skutkové podstaty správního deliktu (vymezení doby jeho páčání), tj. újmu ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu“. Městský soud proto dospěl mj. k tomu názoru, žalovaný rozhodnutí prvního stupně změnil v rozporu s ustanovením § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu, proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

33. Žalovaný v následujícím „obžिवlém řízení o rozkladu“ byl znovu povinen (věcně) rozhodnout o podaném rozkladu ze dne 12. 2. 2010 proti rozhodnutí prvního stupně, které zrušeno rozsudkem městského soudu nebylo (viz výše). Vzhledem k tomu, že městský soud v uvedeném rozsudku vyřešil a předsedu žalovaného zavázal právním názorem i k řadě věcných otázek (mj. zde uložil žalovanému, aby posoudil míru narušení soukromí jednotlivými kamerami), které bylo třeba znovu posoudit v prvním stupni, předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č. j. SPR-5638/09-64 o tomto původním rozkladu žalobce (ze dne 12. 2. 2010) zcela příléhavě rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného v I. stupni ze dne 1. 2. 2010, zn.: SPR 5638/09-34 zrušil a věc prvnímu stupni vrátil k novému projednání. O věci žalovaný rozhodl znovu prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29. 1. 2015, č. j. SPR – 5638/09-70 a v návaznosti na rozklad žalobce ze dne 12. 2.

2015, č. j. SPR-5638/09-78 předseda žalovaného rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl žalovaným rozhodnutím.

34. Platí přitom, že podle ustanovení § 152 odst. 5 správního řádu lze v řízení o rozkladu „rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas“ (písm. a), nebo „rozklad zamítnout“ (písm. b). Předseda žalovaného se, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace správního řízení, při posouzení věci plně ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím a rozklad proto zamítl žalovaným rozhodnutím. Nynější procesní vyústění věci tedy podle názoru městského soudu plně vyplývá právě z ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu a je s ním v naprostém souladu. Namítanou zmatečnost v řízení, která by snad měla vycházet z toho, že by zde bylo rozhodnuto v rozporu s tím, než jaký byl procesní stav věci, v projednávané věci proto městský soud vůbec neshledal. Tato námitka není důvodná.

35. Žalobce v žalobě dále namítl, že se předseda žalovaného v rozkladu nevypořádal se vznesenými námitkami. Městský soud k tomu ze správního spisu zjistil, že žalobce v rozkladu ze dne 12. 2. 2015 uplatnil námitku podjatosti členů rozkladové komise, námitku zmatečnosti správního řízení následujícího po rozsudku městského soudu, dále vznesl věcné námitky, jimiž nesouhlasil s tím, že kamerovým záznamem shromažďuje a zpracovává osobní údaje, namítl také, že se žalovaný nezabýval tím, jak uvedený monitoringem zasahuje do soukromého života osob. Žalobce nesouhlasil s tím, že by nesplnil informační povinnost vůči subjektům údajů a uplatnil taktéž výtky vůči výši pokuty. Předseda žalovaného v rozhodnutí o rozkladu k těmto námitkám vycházel částečně z toho, že obdobné námitky žalobce uplatnil už v předchozím řízení o rozkladu a ty byly vyřešeny rozsudkem městského soudu (otázka zpracování osobních údajů kamerovým záznamem a otázka zásahu do soukromí kamerovým systémem). Na stránce 6 rozhodnutí o rozkladu předseda žalovaného vypořádal námitku zmatečnosti řízení, na straně 7 se zabýval námitkami zásahu do soukromí osob jednotlivými kamerami a dále se zabýval i otázkou přiměřenosti a výši uložené pokuty. Městskému soudu tedy nevyplývalo, že by se některou rozkladovou námitkou předseda žalovaného nezabýval a ostatně ani žalobce v žalobě netvrdí, kterou námitkou se předseda žalovaného v žalovaném rozhodnutí nezabýval. Žalobní námitka vůči nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí tak není důvodná.

36. Žalobce rovněž opakovaně namítl vadu správního řízení před předsedou žalovaného spočívající v tom, že členy komise byli „externí pracovníci“ žalovaného. Podle žalobce se jedná o osoby, které jsou rovněž zaměstnanci žalovaného, a to přestože podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu většina členů rozkladové komise zaměstnanci žalovaného být nemá. Podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu platí, že „předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu.“ Městský soud v Praze k tomu již v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 6 A 146/2012-103 vyložil, že ze znění § 152 odstavce 2 a shora citovaného odstavce 3 vyplývá, že rozkladové komise jsou poradními orgány ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu, že rozkladové komise pouze předkládají návrhy rozhodnutí, a že těmito návrhy není ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního

úřadu vázán. Městský soud v rozsudku konstatoval, že jestliže tedy rozkladové komise plní úlohu poradního orgánu, nelze na její členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednájí a rozhodnutí.

37. Městský soud k této žalobní námitce doplňuje, že závislou prací ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. zákoník práce je ta práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce poté může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr (založený pracovní smlouvou nebo jmenováním) a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr (srov. § 3 odst. 1 zákoníku práce).

38. Podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu však platí, že vznik funkce člena rozkladové komise je vázán výlučně na jmenování ministrem či vedoucím jiného ústředního správního úřadu. Především je tedy zřejmé, že ustanovení a vznik členství v této komisi rozhodně není založen dohodou o pracích konaných mimo pracovní poměr. Jmenování podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu poté taktéž nemá za následek vznik pracovního poměru člena rozkladové komise. I když totiž zákoník práce v ustanovení § 31 odst. 1 a 3 obecně umožňuje vznik pracovního poměru jmenováním v zákonem stanovených případech, umožňuje to pouze ve vztahu k vedoucímu pracovnímu místu, což však není místo člena rozkladové komise. Městský soud je tedy toho názoru, že ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu upravuje toliko speciální způsob vzniku funkce u správního orgánu, jejíž obsah je vymezen jako výkon poradní činnosti podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že správní řád nestanoví, že výkon této funkce se řídí zákoníkem práce (*a contrario* srov. ustanovení § 5 odst. 1 zákoníku práce), je městský soud toho názoru, že jmenování do funkce člena rozkladové komise je speciální a na zákoníku práce zcela nezávislý institut. Jmenováním dochází k ustanovení osoby do funkce člena komise a nikoliv ke vzniku pracovního poměru. Ustanovení zákoníku práce o pracovním poměru se tak na jmenování a výkon funkce člena rozkladové komise vůbec nevztahuje a případná písemná dohoda o podmínkách výkonu funkce člena rozkladové komise podle názoru městského soudu nemůže nic změnit na tom, že samotná funkce člena komise vznikla jmenováním na základě speciálního ustanovení správního řádu. Výkon činnosti členů rozkladové komise, kteří nejsou kmenovými zaměstnanci žalovaného (tzv. externích pracovníků) tedy podle názoru městského soudu nenaplňuje žádnou z definicí závislé práce a zaměstnance podle zákoníku práce. Pokud tedy žalobce v žalobě obecně namítl, že ti členové rozkladové komise, kteří byli vedeni jako tzv. externí pracovníci, byli ve skutečnosti též zaměstnanci žalovaného a tím byla ustanovena rozkladová komise v rozporu s § 152 odst. 3 správního řádu, tuto námitku městský soud neshledal důvodnou.

39. Městský soud se dále zabýval otázkou, zda pro žalobce z později účinných právních předpisů vyplývá příznivější právní úprava. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46 platí, že „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6

Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ Nejvyšší správní soud zde navázal na závěry z rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, kde se uvádí, že „nelze trestat podle práva starého v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání.“ O vině a trestu žalobce bylo pravomocně rozhodnuto dne 31. 3. 2015 (právní moc rozhodnutí o rozkladu), přičemž dne 25. 5. 2018 nabylo účinnosti přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů („GDPR“), dne 24. 4. 2019 zákon č. 110/2019 Sb. o zpracování osobních údajů a již předtím dne 1. 7. 2017 nabyly účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (dále jen „*zákony o přestupcích*“). Vzhledem k tomu, že GDPR a zákon o zpracování osobních údajů jsou speciálními obecnými předpisy pro oblast ochrany osobních údajů, jež obsahují i vlastní sankční ustanovení (*zákony o přestupcích* žádné sankční ustanovení ve vztahu k osobním údajům neobsahují), je nezbytné posuzovat příznivost právní úpravy pro žalobce toliko mezi zákonem o ochraně osobních údajů a GDPR a zákonem o zpracování osobních údajů. Pozbývá tak významu poměrování příznivosti právní úpravy mezi zákonem o ochraně osobních údajů a *zákony o přestupcích*, popř. mezi GDPR/zákonem o zpracování osobních údajů a *zákony o přestupcích*.

40. Již výše bylo uvedeno, že žalovaný prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání správních deliktů právnické osoby podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) a e) (neoprávněné shromažďování a zpracování osobních údajů způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu a bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně a f) (nesplnění informační povinnosti o zpracování údajů vůči subjektům údajů) zákona o ochraně osobních údajů. Za uvedená jednání žalovaný žalobci uložil pokutu ve výši 20.000 Kč, maximální horní hranice sankce za uvedené delikty přitom činila až 5.000.000 Kč (srov. ustanovení § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů).

41. GDPR přitom v článku 83 odst. 5 stanovuje, že za porušení zásady pro zpracování, včetně podmínek týkajících se souhlasu podle článků 5, 6, 7 a 9 a za porušení práv subjektů údajů podle článků 12 až 22 lze uložit správní pokuty až do výše 20.000.000 EUR. Městský soud dodává, že zákon o zpracování údajů označuje uvedená jednání v souladu s českým právním řádem přímo za přestupky, avšak rozpětí výše sankce ponechává právě na přímo použitelném předpisu GDPR - to na rozdíl od sankce, kterou je možno uložit „veřejnosprávním“ správcům a zpracovatelům a jejíž maximální výše 10.000.000 Kč je s využitím článku 83 odst. 7 GDPR stanovena právě v zákoně o zpracování osobních údajů (dále srov. ustanovení § 2, § 4, § 5 a § 62 a § 63 zákona o zpracování osobních údajů). Městský soud poté shrnuje, že uvedená horní výše pokuty za porušení obsahově totožných zásad, jež bylo shledáno u žalobce, je přitom v GDPR zjevně ve vyšší výši, než horní výše pokuty podle ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož byla žalobci vyměřena sankce. Pozdější právní úprava podle GDPR tedy pro žalobce není příznivější.

42. Žalobce dále jen obecně namítl, že by mělo být ponecháno na aktivitě dotčených osob, zda se budou domáhat ochrany svých práv souvisejících se zpracováním osobních

údajů pomocí prostředků soukromého práva. Městský soud v této souvislosti poukazuje na to, že právní ochrana lidským právům na ochranu osobnosti, soukromí a rodinného života a před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě podle článku 10 Listiny základních práv a svobod je poskytována nezávisle na sobě prostředky jak soukromého, tak i veřejného práva. Zákon o ochraně osobních údajů podle ustanovení § 1 odst. 1 „*k naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje předání osobních údajů do jiných států*“. Žalovanému jakožto ústřednímu správnímu úřadu přitom v této oblasti svěřuje dozorovou pravomoc (srov. § 2 odst. 2 a 3 zákona o ochraně osobních údajů). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011 – 156 poté vyložil, že právě „*zákon o ochraně osobních údajů slouží jako veřejnoprávní nástroj ochrany práv na soukromí a na soukromý rodinný život, která jsou garantována čl. 10 Listiny základních práv a svobod a v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tudíž i práva na lidskou důstojnost, z které předchozí práva vyplývají*“. Je tedy zřejmé, že právě zákon o ochraně osobních údajů a na jeho základě žalovaný jsou garantem veřejného zájmu na respektování a na dodržování těchto lidských práv, aniž by bylo třeba, aby se jejich respektování a dodržování musely dotčené osoby v jednotlivých případech domáhat individuálně. Vzhledem k tomu, že zpracováním osobních údajů kamerovým záznamem bylo dotčeno neurčité množství osob, právě v žalobcově věci byl ingerencí žalovaného nepochybně dodržen účel zákona o ochraně osobních údajů.

43. K věci samé městský soud předesílá, že k problematice pořizování záznamů bezpečnostními kamerami se ve své judikatuře již v minulosti vyjadřovaly i správní soudy. Tu představuje několik stěžejních rozsudků Nejvyššího správního soudu - zejména rozsudek ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011 – 156, ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 – 68, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 158/2012 – 49 a na tyto rozsudky navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133, který doplnil předcházející rozsudky a formuloval několik nových východisek.

44. Citovaná judikatura tedy nad vší pochybnost např. vyjasnila, že pořizování a uchovávání záznamů bezpečnostními kamerami je shromažďování a zpracování těchto údajů. V rozsudku ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011 – 156 Nejvyšší správní soud vyložil, že „*údaje uchovávané v záznamovém zařízení, ať obrazové či zvukové, jsou osobními údaji za předpokladu, že na základě těchto záznamů lze přímo či nepřímo identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Účelem dohledu pomocí videokamer je právě identifikace osob zachycených na záznamu ve všech případech, kdy to správce pokládá za nezbytné. Celý systém jako takový se proto musí považovat za zpracovávání údajů o identifikovatelných osobách, i když např. některé natočené osoby v praxi identifikovatelné nemusí být*“. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 45/2010 – 68, mimo jiné též konstatoval „*pokud je kamerové snímání prováděno nikoli náhodně, ale systematicky a je-li z něho prováděn záznam, umožňující následně provést identifikaci osoby (§ 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů a contrario), jde mimo jakoukoli pochybnost o zpracování osobních údajů [§ 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů] a tato činnost proto podléhá též reglementaci citovaného zákona*“.

45. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133, dále vyložil, že pokud je při snímání zabíráno veřejné prostranství, nemůže jít o situaci, kdy by

šlo o shromažďování osobních údajů pro osobní účely fyzické osoby. Městský soud poukazuje na to, že do té doby ve správní praxi žalovaného přitom existovaly značné rozpory, zda pořizování záznamů veřejného prostranství konané fyzickou osobou je činěno pro osobní účely (srov. odst. 50 – 72 rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133). Tuto nejasnost odstranil až Nejvyšší správní soud resp. Soudní dvůr Evropské unie právě v uvedené věci tehdejšího stěžovatele – fyzické osoby. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že na takovou situaci se nevztahuje výlučka podle ustanovení §3 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů (srov. text *„tento zákon se nevztahuje na zpracování osobních údajů, které provádí fyzická osoba výlučně pro osobní potřebu“*) a takový sběr osobních údajů fyzickou osobou naopak podléhá regulaci zákonem o ochraně osobních údajů (srov. odst. 48 cit. rozsudku). Pokud poté Nejvyšší správní soud v odst. 113 rozsudku shrnul, že stěžovatel v dané věci nemohl být postižen za delikt ní jednání pro nejasnou regulaci právem Evropské unie a českým zákonem, učinil tak výlučně ve vztahu k osobě tehdejšího stěžovatele – fyzické osoby.

46. O takovou situaci však v projednávané věci nejde. Současný žalobce je totiž společenství vlastníků jednotek, jež má a historicky i vždy mělo právní formu právnické osoby (srov. ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb. zákona o vlastnictví bytů a § 1194 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník). Pokud žalobce jako právnická osoba poukazuje na to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133, konstatoval právě rozpornou správní praxi žalovaného ve vztahu k pořizování záznamů kamerou resp. ve vztahu k shromažďování a zpracování osobních údajů, týkalo se to správní praxe ve vztahu k fyzickým osobám, což však žalobce není. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu se tak v projednávané věci vůbec neuplatní. V citovaném rozsudku však Nejvyšší správní soud formuloval několik stěžejních závěrů, které se uplatní i v projednávané věci a městský soud z nich proto dále vycházel.

47. V právě projednávané věci je tedy nesporné, že žalobce pořizováním a uchováváním kamerových záznamů shromažďoval a zpracovával osobní údaje snímaných osob. V takové situaci zákon o ochraně osobních údajů zásadně vyžaduje souhlas subjektu údajů se zpracováním údajů (srov. ustanovení § 5 odst. 2 věta první zákona o ochraně osobních údajů). V těchto případech je přitom zcela zjevné, že souhlas všech osob snímaných ať už na veřejném prostranství nebo uvnitř budovy není možné objektivně získat, neboť množina takovýchto osob je neurčitá a jejich identitu nelze předem vůbec určit. Zejména z praktických důvodů, kdy nelze takové osoby předem identifikovat, je jen obtížně představitelné, aby žalobce dodržel výše uvedenou podmínku souhlasu se zpracováním osobních údajů.

48. Zákon o ochraně osobních údajů nicméně v ustanovení § 5 odst. 2 větě druhé připouští řadu výjimek z povinnosti souhlasu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011 – 156 vyložil, že *„v případě kamerových systémů je v podstatě jedinou aplikovatelnou výjimkou výjimka obsažená v ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, podle které správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů; bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.“* Výjimku podle cit. ustanovení lze použít za splnění dvou kumulativních

podmínek: 1) zpracovávání osobních údajů musí být nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby a 2) takové zpracování osobních údajů nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Nejvyšší správní soud poté v citovaném rozsudku taktéž zdůraznil, že *„k instalaci kamerových systémů, s ohledem na jejich povahu a zásah do osobní integrity osob, je možné přistoupit až tehdy, pokud už veškeré méně invazivní prostředky selhaly anebo by nebyly schopny naplnit vytyčený účel, který je sledován.“*

49. Detailně se poté poměřováním proti sobě stojících zájmů podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů zabýval Nejvyšší správní soud právě ve zmíněném přelomovém rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133, v němž nakonec dospěl k závěru, že stěžovatel provozoval svůj kamerový systém v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů; za přestupek podle § 44 odst. 2 písm. e) tohoto zákona tak neměl být sankcionován – jednalo se o přestupek fyzické osoby obsahově obdobný správnímu deliktu, za nějž byl sankcionován žalobce v projednávané věci podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona o ochraně osobních údajů. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyložil, že *„zpracování osobních údajů (.....) je tak třeba hodnotit dle zásady proporcionality. V tomto případě jde o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny) na straně jedné, a ochrany, života a majetku správce kamerového systému (čl. 6 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny) na straně druhé. Základní právo stojící na straně stěžovatele se prolíná s ústavně chráněným zájmem společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána.“* Nejvyšší správní soud s odkazem na recentní judikaturu Ústavního soudu vyložil, že *„vzájemné poměřování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích: Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). [...] Druhým kritériem poměřování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti, spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. [...] Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv (nález ze dne 12.10.1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, N 46/2 SbNU 57, č. 214/1994 Sb.).“*

50. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s tehdejším stěžovatelem v tom, že jím provozovaný kamerový systém je vhodným prostředkem, který ho může ochránit před útoky na jeho obydlí, majetek, zdraví a život (kritérium vhodnosti). Nejvyšší správní soud uvedl, že *„samotný kamerový systém nedokáže zabránit v dokonání konkrétního činu případného pachatele, podstatou jeho činnosti je však vyhotovit záznam takového jednání, který následně může vést k jeho identifikaci a posléze eventuálně i k odsouzení. Tím bude zamezeno v pokračování této trestné nebo jiné protiprávní činnosti. Kamerové systémy představují rovněž významný odstrašující prvek: je-li si delikvent vědom toho, že jeho jednání je snímáno, je dost pravděpodobné, že se zakázaného jednání vůbec nedopustí.“* Současně Nejvyšší správní soud shledal, že provozovaný kamerový systém byl pro dosažení ochrany majetku, zdraví a života stěžovatele i jeho rodiny v porovnání s jinými v úvahu přicházejícími prostředky potřebný (kritérium potřebnosti). Kasační soud zdůraznil, že stěžovatel svou situaci, plnou opakovaných a systematických útoků na majetek, zdraví a život svůj a své rodiny, řešil opatřeními nezasahujícími základní práva jiných subjektů s tím, že *„ani jeden z výše*

uvedených útoků nebyl Policií ČR došetřen, nikdo nebyl z daných útoků obviněn.“ Až v pořadí šestý průstřel okna byl tímto kamerovým systémem zaznamenán a v konečném důsledku vedl poprvé v dlouhé historii útoků k obvinění konkrétní osoby ze spáchání trestného činu výtržnictví proti majetku stěžovatele. Nejvyšší správní soud shrnul, že „zpracování osobních údajů tak nesloužilo k odvrácení hypotetické a nepravděpodobné hrozby, která by snad mohla za neurčitých okolností někdy v budoucnu nastat, ale k identifikaci konkrétního pachatele a odvrácení skutečného ohrožení. Je rovněž zjevné, že kamerový systém byl viditelně umístěn na domě stěžovatele, a nedocházelo tak k utajenímu snímání.“ Nejvyšší správní soud zdůraznil, že žalovaný musí při posuzování obdobných případů brát vždy do úvahy, zda instalace a provozování kamery je prevencí před útoky, které v tomto místě hrozí, případně zda snad dokonce představuje reakci na opakované útoky na majetek či jiné ústavně chráněné hodnoty, či naopak zda osoba instaluje kamerový systém z obavy před protiprávní činností, která je však hypotetická a s ohledem na všechny okolnosti spíše nepravděpodobná, či iluzorní.

51. U třetího kritéria – porovnání – Nejvyšší správní soud zohlednil, že stěžovatel snímal část ulice (veřejné prostranství) a současně snímal také vchod do protějšího domu. Dále uvedl, že „co se týče vstupu, je nutno rozlišovat vstup do bytu nebo vstup přímo do obydlí na straně jedné a vstup do bytového domu z veřejné ulice, který je přístupný širší veřejnosti a který vede do společných prostor, kde se bezprostředně nachází schránky, schodiště atd., na straně druhé. Požadavky na snímání vstupu do obydlí budou jistě přísnější než požadavky na snímání vstupu do společných prostor bytového domu, který zdaleka svým adresátům neposkytuje takovou míru soukromí.“ Celkově tedy Nejvyšší správní soud uzavřel, že svým technickým řešením, přístupem a dalšími výše uvedenými okolnostmi provozoval stěžovatel svůj kamerový systém k účelu stanovenému, legitimnímu, předvídatelnému, a to způsobem, který nezasahoval nepřiměřeně do základních práv a svobod snímaných osob. Při dosažení svého cíle tak šetřil jak podstatu, tak smysl práv (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny).

52. Za situace, kdy citovaná recentní judikatura (zejména rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133) při úvahách o aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů již v zásadě dovodila, že pořízení kamerového monitoringu se záznamem je vhodným prostředkem ochrany před útoky na obydlí, majetek, zdraví a život, vycházející z uvedených tezí posoudil městský soud dále to, zda kamerový systém žalobce splňuje taktéž kritéria potřeby a porovnání.

53. Ze správního spisu (videozáznamy a fotografie z místa) i ze shodných tvrzení obou stran vyplývá následující rozmístění 9 kamer, které zabírají celkem 4 oblasti ve venkovních prostorech a 5 vnitřních (společných) prostor bytového domu:

- *Kamera č. 0 – hlavní vstup*

Kamera je zaměřena na venkovní prostor přímo před vstupními dveřmi do domu, zabírá celé vstupní dveře domu, v okrajích objektivu zabírá celou šíři chodníku.

- *Kamera č. 3 – zubař*

Kamera je zaměřena na venkovní prostor před dům, zabírá část fasády, celou šíři a délku chodníku před domem.

- *Kamera č. 5 – second hand*

Kamera zabírá venkovní prostor před domem, část fasády, chodník v celé šíři a část trávníku.

- *Kamera č. 8 – hřiště*

Kamera zabírá venkovní prostor před domem, část fasády, chodník v celé šíři a část trávníku.

Venkovní 4 kamery jsou umístěny na venkovním plášti domu: první se nachází přímo u vstupu do domu, nenachází se přímo u ní žádná cedule upozorňující na přítomnost kamery, jen na vstupních dveřích jsou vylepeny 2 menší cedulky (bílá a žlutá) s textem „objekt sledován kamerovým systémem CCTV“ a „objekt monitorován kamerovým systémem“. Druhá kamera se nachází na rohu budovy, u ní je vyvěšena cedule s informací „objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4“. Třetí kamera se nachází opět na plášti domu (roh), žádná cedule se nenachází přímo u kamery, avšak hned za rohem je vyvěšena cedule „objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4“. Čtvrtá kamera se nachází na venkovním plášti domu pod balkonem a nad okny second handu, nenachází se přímo u ní žádná cedule upozorňující na přítomnost kamery.

- *Kamera č. 1 – schránky*

Kamera je zaměřena do vnitřního prostoru mezi dveřmi (pravá část z pohledu objektivu) a vstupními dveřmi do domu (levá dolní část objektivu). Kamera je umístěna ve vnitřním prostoru za vstupními dveřmi, nenachází se přímo u ní žádná cedule upozorňující na přítomnost kamery, avšak na vstupních dveřích do domu jsou umístěny zvenčí již výše uvedené nálepky a na dveřích, které kamera zabírá (vstup do prostoru před výtahy), je umístěna žlutá nálepka „objekt monitorován kamerovým systémem“.

- *Kamera č. 2 – před výtahy*

Zabírá vnitřní prostor mezi dveřmi výtahu (levá část objektivu) a dveřmi, které jsou schované pod schody (pravá část objektivu). V prostoru jsou patrné ještě hydrant a nástěnka. Kamera se nachází v prostoru před výtahy – nenachází se přímo u ní žádná cedule upozorňující na přítomnost kamery, na nástěnce, kterou kamera zabírá, je bílá nálepka „objekt je sledován kamerovým systémem CCTV“.

- *Kamera č. 4 – levý výtah*

Jedná se o prostor menšího výtahu, který kamera zabírá, nenachází se zde žádná cedule upozorňující na přítomnost kamery.

- *Kamera č. 6 – schodiště*

Kamera zabírá vnitřní prostor domu, na záběru kamery jsou patrné část chodby, mříže, za nimi schody vedoucí do suterénu, dveře se vstupem do nějaké místnosti a schody bez mříží vedoucí nahoru. Kamera se nachází u schodiště – bez cedule upozorňující na přítomnost kamery.

- *Kamera č. 7 – pravý výtah*

Jedná se o prostor většího výtahu, který kamera zabírá, nenachází se zde žádná cedule upozorňující na přítomnost kamery.

54. Z uvedeného městského soudu vyplynulo, že žalobce celkově kamerovým systémem zaznamenával kontinuální monitoring prostoru kolem domu a v části společných vnitřních prostor domu. Bylo takto možno identifikovat, kdo se pohybuje kolem domu, kdo do něj vstupuje a kdo se pohybuje ve výtazích; není přítom monitorovaný celý dům, ale jen vstup a bezprostřední prostor za vstupem do domu.

55. Městský soud v Praze v žalobcově věci již v předchozím rozsudku ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010 – 48 vyložil, že „bylo na správním orgánu jednotlivě posoudit záběry každé z instalovaných kamer a přezkoumatelným způsobem uvést, z jakých konkrétních důvodů má správní orgán za to, že prostřednictvím té které kamery dochází ke shromažďování údajů neodpovídajících stanovenému účelu, které jsou ve zjevném nepoměru k deklarovanému účelu (§ 5 odst. 1 písm. d/ zákona) a z jakých konkrétních důvodů nelze v případě té které kamery aplikovat výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona“.

56. Tomuto požadavku správní orgán I. stupně zdánlivě dostál. Rozlišil, že posouzení míry soukromí se liší s ohledem na způsob užívání jednotlivých monitorovaných prostor. V prostorech, které neslouží k přístupu k bytům, podle žalovaného obyvatel domu nepožívá takové ochrany jako v prostorech, které jsou využívány k zajištění přístupu k bytům (což jsou přístupy u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích). Z prvostupňového rozhodnutí poté vyplývá, že u 2 kamer (u schodiště a kamera zabírající plášť budovy a trávník) žalovaný neshledal, že by jimi vůbec byly shromažďovány osobní údaje. U kamery snímající vstup do sklepa žalovaný shledal, že jimi není snímán přístup k bytům, u kamery snímající část fasády a přilehlý trávník žalovaný dovodil, že snímá jen nezbytný prostor vedle fasády, kterou má chránit.

57. U zbylých 7 kamer žalovaný shledal, že tyto kamery osobní údaje shromažďují - u nich se poté zabýval poměřením toho, zda jejich užití přesahuje zájmy na ochranu soukromí osob. Byl toho názoru, že množství snímajících kamer shromažďuje velké množství osobních údajů, které je v nepoměru k účelu instalace kamerového systému, kterým je ochrana majetku žalobce. Pouze malá část údajů je podle žalovaného shromážděna účelně, zbytek je uchováván nadbytečně, tím dochází k zásahům do soukromí subjektů údajů. Podle žalovaného by postačilo umístění kamer, na kterých by se osoby nacházely v nižší frekvenci a nedošlo by tak k nadměrnému nashromáždění jejich údajů, např. u kamery snímající vstup do second handu a do ordinace zubního lékaře. Je-li účelem ochrana majetku, měly by být podle žalovaného nasnímány místa, kde jsou umístěny hodnotnější věci, kde nejvíce dochází k poškození nebo majetku nebo ke krádežím a která lze zabezpečit jen obtížně jinými prostředky. Neustálým monitoringem přístupových tras a společných prostor došlo podle žalovaného ke shromažďování osobních údajů neodpovídajících stanovenému účelu a v rozsahu nikoli nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.

58. Městský soud se s tímto hodnocením žalovaného neztotožnil. Ve vztahu ke kamerám, které snímají prostor mimo prostory domu žalobce, platí podle názoru městského soudu závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, čj. 2 As 45/2010-68, č.

2518/2012 Sb. NSS, podle něhož „běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorech, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití článku 8 Úmluvy, neboť slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu. [...] Důležitým faktorem pro posouzení toho, zda je určitá skutečnost chráněna článkem 8 Úmluvy, je pak i posouzení, nakolik je daná aktivita zaznamenávaná osoby veřejná, respektive veřejnosti přístupná; obecně platí, že dle ESLP nelze o existenci soukromí na ulicích (jak je tomu i v nyní posuzovaném případě) prakticky hovořit.“ Ve venkovní oblasti kolem domu si přitom lze představit útok na majetek žalobce způsobený násilným vstoupením do budovy, do prostor second handu, či do ordinace zubního lékaře nebo např. poškozením fasády domu. Ve správním řízení bylo prokázáno, že toto dění jsou venkovní kamery schopné zaznamenat a odhalit. Zaměření kamer se přitom týká pouze tohoto domu, zaměření jinam by k ničemu nevedlo. Zájem na ochraně majetku, bezpečnosti a zdraví zde proto zcela převážil nad zájmem na ochraně soukromí osob pohybujících se v prostoru kolem domu.

59. Kamery ve vnitřních prostorech domu monitorují vstupní halu, schodiště, výtahy a prostor před nimi. Ze záznamů doložených ve správním spise je přitom patrné pouze to, že zaznamenané osoby vstoupily do tohoto prostoru.

60. V této souvislosti nelze podle názoru městského soudu pominout to, že žalobce setrval ve správním řízení deklaroval účel pořízení tohoto systému, jímž byl zájem na ochraně majetku, zdraví, bezpečnosti inspirovaný předchozími neblahými zkušenostmi s poškozením fasády, nálezem injekčních stříkaček, obavami z útoků ve výtahu – tyto obavy byly ve správním spise dokladovány trestními oznámeními z let 2006, 2007 (např. o vloupání do společných prostor – v přízemí domu, v prodejně second handu), fotografiemi o poškození fasády a o nálezu injekčních stříkaček pod schody. Nejednalo se tedy o hypotetickou hrozbu, ale o prevenci před hrozbami inspirovanou skutečnými zážitky. Vzhledem k tomu, že *a priori* nelze podle názoru městského soudu předvídat, kam bude směřovat příští útok – vandalismus může poškodit teoreticky každou součást domu, ohrožení bezpečnosti a zdraví (např. násilím vůči osobám) může taktéž přijít v kterékoliv části domu, žalobce podle názoru městského soudu právě do těchto prostor u vstupu do budovy zcela logicky umístil kamery. Společné prostory přitom byly odděleny jednotlivými místnostmi a jejich monitoring nebylo lze podle názoru městského soudu dosáhnout menším počtem kamer.

61. Městský soud dále poukazuje na to, že byl monitorován společný prostor, který standardně neslouží k žití a k uspokojování osobních potřeb a v něm je tedy třeba počítat s tím, že se tam setká naráz i více osob. Potřeba trvání na ochraně soukromí a intimity jednotlivce v tomto prostoru proto podle názoru městského soudu je i tady nižší, což ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – (srov. odst. 90).

62. Městský soud je tedy toho názoru, že kamerový systém monitorující rozhodující vstupní část vnitřních prostor byl nastaven efektivně, když snímal nezbytnou část prostor za vstupem do budovy, která z povahy věci nemohla být již zabezpečena jinak. Nastavení kamer proto nepřekročilo oblast, která by byla neúměrná ve vztahu k dosaženému cíli (ochraně majetku a tělesné integrity). Snímání užší oblasti by se minulo svým účelem a městský soud si ve světle shlednutým záznamů ani nedokáže představit, jak by menší

monitorování společných prostor mohlo být ještě šetrnější k soukromí snímaných osob a zároveň být ještě efektivní. Podle městského soudu je taktéž otázkou, do jaké míry by pocit soukromí osob narušily systematické útoky na jejich majetek následkem mj. neefektivního systému ochrany majetku. Kritéria potřebnosti a porovnání proto podle názoru městského soudu byla v žalobcově věci taktéž splněny.

63. V souhrnu výše uvedeného shledal městský soud za splněný i poslední požadavek, kterým je respektování čl. 4 odst. 4 Listiny spočívající v šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva. Svým technickým řešením, přístupem a dalšími výše uvedenými okolnostmi provozoval žalobce svůj kamerový systém k účelu stanovenému, legitimnímu, předvídatelnému, a to způsobem, který nezasahoval nepřiměřeně do základních práv a svobod snímaných osob. Při dosažení svého cíle tak šetřil jak podstatu, tak smysl práv (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny).

64. Městský soud proto žalobní bod, v němž žalobce poukazoval na to, že v jeho případě zájem na ochraně majetku, bezpečnosti a zdraví převažuje nad potřebou ochrany soukromí, shledal důvodným. Žalovaný podle názoru městského soudu nesprávně poměřil zájem žalobce na pořízení kamerového systému a upřednostnil toliko zájem na soukromí osob. Městský soud je z uvedených důvodů proto toho názoru, že žalobce zpracovával osobní údaje zcela v souladu s účelem, který pro toto zpracování stanovil (tj. k prevenci a k odhalování kriminality) a k tomuto účelu byl oprávněn zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů. Svým jednáním tak nespáchal správní delikty podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona o ochraně osobních údajů. Žaloba je v tomto bodu důvodná.

65. V dalším žalobním bodu žalobce namítl, že splnil požadavek § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a nedopustil se tak správního deliktu spočívajícím v nesplnění informační povinnosti. Podle citovaného ustanovení platí, že *„správce je při shromažďování osobních údajů povinen subjekt údajů informovat o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21.“*

66. Předně musí městský soud odmítnout, že by žalobce podle § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů vůbec nebyl povinen plnit uvedenou informační povinnost. Podle tohoto ustanovení informace a poučení podle odstavce 1 není povinen správce poskytovat v případech, kdy osobní údaje nezískal od subjektu údajů, pokud zpracování osobních údajů mu ukládá zvláštní zákon nebo je takových údajů třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštních zákonů. Ve věci je přitom nesporné především to, že žalobce osobní údaje získal přímo od nasnímaných subjektů údajů (mimo obyvatel domu též od návštěvníků domu a kolemjdoucích, jež by měli být o zpracování údajů informováni). Městský soud dále neshledal, že by žalobci zpracování osobních údajů ukládal zvláštní zákon a ani, že by tímto zpracováním měly být plněny nějaké zákonné práva a povinnosti, což netvrdí ani žalobce a ani žalovaný. Podle názoru městského soudu se tedy výluka z informační povinnosti podle ustanovení § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů na žalobce nevztahuje.

67. Pokud jde o žalobní námitku, že byla splněna podmínka § 11 zákona o ochraně osobních údajů, již městský soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5A 166/2010 – 48 neshledal, že by tato povinnost byla splněna. K tomu zdejší soud uvádí, že informační povinnost a její rozsah je přesně vymezena v citovaném ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133 vyložil, že obecně dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů platí povinnost umístit na viditelném místě na svém domě tabulku s informací o provozování kamery se záznamem (třebas i piktogram kamery), uvedením správce osobních údajů a kontaktu, kde budou poskytnuty veškeré informace vyžadované dle § 11 odst. 1 citovaného zákona (webová stránka správce, e-mailový či telefonický kontakt na pověřenou osobu atd.).

68. Bylo poté plně na žalobci, jakým způsobem tuto povinnost splní. K tomu, jakým způsobem žalobce informoval osoby o monitoringu domu kamerami, zjistil městský soud následující. Informace poskytnuté na shromáždění vlastníků, které se konalo dne 28. 2. 2008 a na němž bylo přijato rozhodnutí o instalaci kamerového systému (tedy i poskytnuty určité informace o něm), nemohly být podle názoru městského soudu postačující již s ohledem na to, že tohoto shromáždění se neúčastnili všichni obyvatelé domu. Ze zápisu poté vyplývá, že konkrétní informace o provozu kamerového systému zde žalobce ve smyslu § 11 odst. 1 zákona ani neposkytl. Pokud žalobce ve správním spise žalovanému předložil zápis ze dne 24. 11. 2009, ani zde informace ve smyslu a struktuře podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů poskytnuty nebyly, navíc toto zasedání se konalo po kontrole žalovaného, která u žalobce proběhla v červnu 2009 a na zjištění žalovaného již nemohlo mít vliv. Protokol o kontrole přitom neshledal, že by informace byly pro obyvatele v době kontroly vyvěšeny na nástěnce jak žalobce tvrdí v žalobě (viz bod VII.B – Zjištěný skutkový stav, kontrolního protokolu ze dne 16. 6. 2009, č. j. INSP-6246/08-15 – toto zjištění nerozporoval žalobce ani v námitkách vůči protokolu ze dne 14. 7. 2009), nevyplývá to ani z fotodokumentace (snímek nástěnky je součástí spisové dokumentace). Pokud jde o interní směrnici žalobce k provozování kamerového systému ze dne 1. 9. 2008, založenou ve správním spise, ani ta nevypovídá nic o splnění informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona, ale pouze o tom, že prostory domu, kde jsou kamery, jsou opatřeny tabulkami a textem, že objekt je monitorován kamerovým systémem se záznamem.

69. Na přítomnost monitorovacího systému byli příchozí upozorněni na rozích domů, na dveřích při vstupu do společných prostor domu a při vstupu do prostoru před výtahy. Celkově byli příchozí sice upozorněni na přítomnost kamerového systému, avšak nebyli upozorněni přímo na to, kde se jednotlivé kamery nacházejí. Běžný příchozí – zejména ve vnitřních prostorech - pokud se sám nerozhlédl a nehledal umístění kamer, nemusel vědět, kde tyto kamery jsou a v kterém okamžiku byl v jejich záběru. Mohlo se tak stát, že se příchozí věnoval soukromým (i intimním) věcem, které by jinak ostatní vidět na veřejnosti neměli a nevěděl o tom, že je přitom snímán. O tom, že nešlo o hypotetickou domněnku, svědčí poskytnutý videozáběr, kdy na kameře v levém výtahu je zachycena žena, která se pohledu do zrcadla upravuje svůj zevnějšek (úprava vlasů a pročištění zubů rukou).

70. Předmětná informační povinnost byla podle názoru městského soudu splněna jen zčásti a nebyla tedy splněna řádně a úplně. Informace poskytnutá žalobcem ve vztahu k

obyvatelům a ke kolemjdoucím kolem domu neobsahovala veškeré náležitosti tak, jak je předepisuje § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Jmenovitě neobsahovala informace o právu přístupu k osobním údajům, právo na opravu osobních údajů, jakož i informace o dalších právech subjektů údajů stanovených v jeho § 21. Ostatní osoby byly upozorněny na provoz kamerového systému pouze tabulkami na budovách, které taktéž nesplňovaly podmínky § 11 odst. 1 citovaného zákona, když obsahovaly pouze upozornění na to, že prostor je sledován a zcela chybí údaj o tom, jak je se získanými informacemi z kamerového systému stěžovatele dále nakládáno. Městský soud proto nemá důvod, aby měnil cokoli v závěru, který k nesplnění informační povinnosti žalobce vyslovil již v rozsudku ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5A 166/2010 – 48.

71. Vzhledem k tomu, že úvahy o dvou správních deliktech shledal městský soud nesprávnými a žalobce se dopustil správního deliktu jednoho za porušení informační povinnosti, pozbývá významu přezkum výše pokuty za souběh správních deliktů a případného návrhu na moderaci její výše. Přesto městský soud konstatuje alespoň obecně, že žalobce úvahy o nepřiměřené výši pokuty staví jen na tom, že žalovaný zohlednil náklady na pořízení kamerového systému, na tom, že v případě Hotelu Savoy byla uložena pokuta 80.000 Kč a že finanční situace žalobce je proměnlivá. Ze žalovaného i z prvostupňového rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný zohlednil více hledisek - výši pokuty odůvodnil tím, že jde o úhrnný trest za sbíhající se tři správní delikty a že jako přitěžující okolnost shledal to, že bylo třeba přihlídnout k narušení soukromí u obydlí obyvatel. Při úvahách o tom, zda se jedná o likvidační výši pro žalobce, poté žalovaný i jeho předseda vycházeli z nesporných skutečností zjištěných ve správním řízení - tj. že žalobce disponoval hotovostí, kterou např. vynakládal na údržbu domu v letech 2008 a 2009 (městský soud ověřil ze zápisu z jednání shromáždění vlastníků jednotek žalobce ze dne 24. 11. 2009, že např. výše částky ve fondu oprav činila 760 tisíc Kč), přičemž bylo ve správním řízení zjištěno, že disponoval taktéž finančními prostředky na nákup kamerového systému v konečné výši 150.000 Kč. Žalovaný taktéž přepočítal výslednou pokutu poměrem na počet bytových jednotek v domě, tento přepočet činil celkem 200 Kč na bytovou jednotku - jakkoliv není uveden v prvostupňovém rozhodnutí smysl tohoto přepočtu, je zřejmé podle názoru městského soudu, že i kdyby žalobce požádal vlastníky bytových jednotek o jednorázový příspěvek na pokutu, zatížení jednotlivých vlastníků by bylo přibližně v této částce, jež se nejeví jako nadměrná. Žalovaný při úvahách o výši pokuty nepominul ani to, že žalobce je sdružením vlastníků bytů, nikoliv podnikatel (oproti případu Hotelu Savoy, na nějž žalobce poukazoval) a ačkoliv byl toho názoru, že míra narušení soukromí u bytového domu je vyšší, přesto uložil pokutu 4x nižší než v případě Hotelu Savoy. Ta byla uložena při dolní hranici (maximální výše byla až 5 milionů Kč) a zcela zjevně za uvedených okolností nebyla nepřiměřená. Tyto úvahy nicméně, jak již bylo výše uvedeno, nyní již neobstojí v konfrontaci s tím, že pokuta byla uložena za sbíhající se tři delikty, přičemž žalobce se dopustil jen jednoho z těchto deliktů.

IV. Závěr a náklady řízení

72. Na základě shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

73. V něm je předseda žalovaného vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zhodnotí tedy, že žalobce nespáchal správní delikty podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona o ochraně osobních údajů, a že žalobce spáchal správní delikt podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Při úvaze o výše sankce za toto deliktní jednání žalovaný poměří zákonný rozsah povinných informací podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a četnost a rozsah skutečně poskytnutých informací na umístěných cedulkách a zohlední taktéž jejich rozmístění a skutečnou efektivitu takto žalobcem poskytnutých informací.

74. Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl procesně úspěšný a Městský soud v Praze mu tedy přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

75. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (3.000 Kč) a ve **dvou úkonech** právní služby jeho zástupce ve věci samé ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu) – podání ve věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif - žaloby dne 27. 5. 2015 - a repliky dne 12. 8. 2015. Městský soud nepřiznal žalobci náhradu úkonu právní služby příprava a převzetí věci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť zohlednil, že advokát zastupoval žalobce již v řízení před žalovaným a s věcí byl tak detailně seznámen. Dále k těmto úkonům podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží paušální náhrada nákladů řízení ve výši 300 Kč za jeden takový úkon, celkově tedy 600 Kč. Advokát žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, městský soud proto žalobci nepřiznal částku odměny za právní služby zvýšenou o tuto daň. Celkově tedy Městský soud v Praze žalobci na náhradě nákladů přiznal částku ve výši 9.800 Kč a k její výplatě k rukám advokáta žalobce stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.sprna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu